

ARMEIJA JA KANSA

Kaikissa lehdissä vilisee edelleenkin tietoja liikehtimisestä sotaväessä. Kuinka monessa rykmentissä tai sotaväen joukko-osastossa on ollut levottomuuksia ja kapinalemahduksia Duuman kaksikuukautisen „työskentelyn” aikana, sitä on nyt jo vaikea laskea. Paljon puhuttu rauhallinen parlamenttitoiminta, jonka naiivit (ei sentään aina naiivit) porvarilliset poliitikot ovat keksineet, on sotilasalallakin johtanut kaikkea muuta kuin rauhanomaisiin ja parlamenttitoiminnalle ominaisiin taistelumenetelmiin ja liikkeen muotoihin.

Esittäessään tosiasioita ja tietoja liikehtimisestä sotaväen keskuudessa liberaalis-porvarillinen lehdistömme käyttää tuota aineistoa tavallisesti vain hallituksen pelottelemiseen. Palo laajenee — näin järkeilevät tavallisesti kadettilehdet — katsokaa eteenne, varokaa, herrat ministerit, antakaa meille perään, ennen kuin se on myöhäistä. Ministerit taas vastaavat siten, että („Novoje Vremjan” ja muiden lakeijalehtien kautta) pelottelevat kadetteja: katsokaa eteenne, herrat, palo laajenee, tehkää sovinto kanssamme ennen kuin se on myöhäistä. Sekä kadetit että hallitus pitävät liikehtimisiä sotaväessä sellaisena asiana, jonka vuoksi on ryhdyttävä kiireellisiin toimenpiteisiin vallankumouksen sammuttamiseksi. Kadettien ja hallituksen katsantokantojen lyhytnäköisyys, joka on kiinteässä yhteydessä niiden etujen omahyötyisyyteen, estää niitä näkemästä, että tämä liikehtiminen on eräs suurimmista vallankumouksemme *todellisen* luonteen, sen *todellisten* pyrkimysten osoittamista. Niin kadetit kuin hallituskin tavoittelevat omaa hyötyään armeijaa koskevassa kysymyksessä. Pogromimiehet tarvitsevat

armeijaa pogromiaseena. Liberaaliselle porvaristolle se on tarpeen porvarillisen monarkian suojelemiseksi talonpoikien ja varsinkin työläisten „ylenpalttisilta” väkivaltayrityksiltä ja vaatimuksilta. Typerä, ulkokultainen ja vilpillinen doktriini: „armeijan on oltava politiikan ulkopuolella” on erittäin sopiva hämäämään porvariston todellisia pyrkimyksiä tässä kysymyksessä.

Mutta katsokaapa sotilaslevottomuuksien luonnetta ja sotamiesten vaatimuksia. Koettakaapa silmäillä sotamiehiä, jotka menevät „tottelemattomuudesta” ammuttavaksi,—silmiällä niin kuin eläviä ihmisiä, joilla on itsenäiset pyrkimyksensä, silmäillä niin kuin kansan osaa, yhteiskuntamme tiettyjen luokkien ajankohtaisiksi käyneiden vaatimusten ilmaisijoita. Te huomaatte, että sotamiehet, jotka ovat poliittisesti vähimmin kehittyntä talonpoikaistoa lähinnä, joita päällystö alinomaan ahdistaa, tylsistää ja treenaa,—että sotamiehet, tuo „hurskas lauma”, *menevät* vaatimuksissaan *paljon pitemmälle* kuin kadettien ohjelmat!

Kadettien ja kadettilaisen Duuman tapana on esittää itsensä koko kansan vaatimusten ilmaisijaksi. Monet yksinkertaiset ihmiset uskovat siihen. Mutta katsokaapa tosiasioita, laajojen kansanjoukkojen todellisia vaatimuksia, todellista taistelua,—niin huomaatte, että kadetit ja kadettilainen Duuma *ty pistävät* yhteiskunnan vaatimuksia, vääristelevät niitä.

Katsokaapa tosiasioita. Preobrazhenskin rykmentin sotamiehet esittivät vaatimuksen — tuettava Työryhmää taistelussa maan ja vapauden puolesta. Pankaa merkille: ei ole tuettava Duumaa, vaan on tuettava Työryhmää,— sitä samaa ryhmää, jota kadetit syyttivät Valtakunnanduuman „karkeasta loukkaamisesta”, kun esitettiin 33:n agraariluonnos maan yksityisomistuksen poistamisesta²⁷! On ilmeistä, että sotamiehet menevät kadetteja pitemmälle: „valistumaton lauma” haluaa *enemmän* kuin valistunut porvaristo...

Erään Pietarissa sijaitsevan jalkaväkirykmentin vaatimukset kuuluvat: „...Valtakunnanduumaan on valittava meidän, sotamiesten keskuudesta edustajia, jotka puolustaisivat meidän, sotamiesten tarpeita”. Sotamiehet eivät halua jäädä politiikan ulkopuolelle. Sotamiehet ovat toista mieltä kuin kadetit. Sotamiehet esittävät sellaisen vaatimuksen, joka johtaa selvästi säätyarmeijan, kansasta erillään olevan

armeijan hävittämiseen ja sen vaihtamiseen täysvaltaisten kansalaisten armeijaan. Ja sehän merkitseekin vakituisen armeijan hävittämistä ja kansan aseistamista.

Varsovan piirikunnan sotamiehet vaativat perustavaa kokousta. He vaativat kokoontumis- ja yhdistymisvapautta *sotamiehille* „ilman mitään upseerien lupaa ja läsnäoloa”. He vaativat „sotapalveluksen suorittamista sotamiehen kotipaikkakunnalla”, oikeutta kantaa palveluksen ulkopuolella siviilipukua, oikeutta asettaa *sotamiesten valitsemissa valtuusmiehiä* sotamiesten huoltoasioita hoitamaan sekä sotamiesten rikkomuksia käsitteleviin tuomioistuimiin.

Mitä tämä on? muistuttaako tämä kadettien käsitystä sotilasreformista? Vai onko se aivan lähellä yleiskansallisen ja täysin demokraattisen miliisin perustamista?

Sotamiehet ilmaisevat kansan valtavan enemmistön tukemia todella kansanomaisia vaatimuksia paremmin kuin herrat valistuneet porvarit. Sotaväen keskuudessa olevan liikehtimisen luonne ja perusominaisuudet ilmentävät todenperäisemmin nykyoloissa esiintyvien vapaustaistelun tärkeimpien, perusmuotojen olemusta kuin kadettien taktiikka. Työläis- ja talonpoikaissiike todistaa sen vieläkin selvemmin. Eikä tehtävänämmä ole rajoittaa tuota liikettä kadettien vaivaisen politiikan ahtaisiin puitteisiin eikä madaltaa sitä sovittamalla kadettien vaivaisiin tunnuksiin, vaan tukea, laajentaa ja kehittää sitä todella johdonmukaisen, päättävän ja taistelumielisen demokratismen hengessä.